

redemption

**“Misschien is weten waartoe je
in staat bent belangrijker
dan blijven geloven
dat je het nooit zou doen.”**

Author: IDM
Coverdesign: IDM
ISBN:9789465464930
© INES DE MEYER

Voorwoord

Sommige verhalen beginnen met een gebeurtenis.

Dit niet. Dit verhaal begint met spanning.

Met stiltes die te luid werden.

Met dingen voelen nog voor iemand iets zei.

Ik denk niet dat mensen beseffen hoe hard een mens kan wennen aan chaos. Hoe snel iets onnatuurlijks normaal wordt wanneer je er lang genoeg in leeft. Van buitenaf leek alles goed. Misschien zelfs perfect.

Maar sommige huizen dragen oorlog zonder dat iemand het ziet.

En sommige kinderen leren veel te vroeg hoe ze moeten overleven, in plaats van gewoon kind te zijn.

Dit boek is geen zoektocht naar schuld. Geen poging om mensen kapot te schrijven. Geen wraak.

Het is een poging om eerlijk te zijn over wat geweld doet wanneer het jarenlang in stilte leeft.

Niet alleen fysiek.

Maar ook emotioneel.

Psychologisch.

In blikken.

In controle.

In wat nooit uitgesproken wordt.

Ik heb lang gedacht dat mijn verhaal niet “erg genoeg” was om verteld te worden. Tot ik besepte dat pijn zichzelf niet meet aan die van anderen.

En misschien gaat dit boek uiteindelijk daarover: hoe een mens kan breken zonder volledig kapot te gaan.

Inhoud

Voorwoord	p. 5
Alles samengevat	p. 9
Mag ik je iets vertellen...	p. 11
School	p. 17
Tijd om groot te worden	p. 23
Thuis werd het niet rustiger	p. 33
Ik wist nooit meer hoe een avond zou eindigen	p. 35
Thuis wordt oorlog	p. 39
Wanneer ik mezelf begon te verliezen	p. 47
De auto en de breuk	p. 51
Een frisse start...	p. 55
Het moment dat het breekt	p. 61
Een verhaal uit een groter geheel	p. 65
Het breekpunt	p. 69
De buitenwereld	p. 75
Weg ben ik en jij	p. 79
Helemaal alleen	p. 83
Kom terug zoals je was	p. 93
Iets wat een toekomst wordt	p. 97
Stilte voor de storm	p. 101
Gebroken	p. 107
Gevaar	p. 113
Nawoord	p. 119

Alles samengevat

Beelden, woorden, verhalen, flashbacks... ze flitsen allemaal door mijn hoofd. Gevoelens en emoties waar ik geen blijf mee weet.

Iedereen zegt dat praten helpt. Maar wat als je daar niet klaar voor bent?

Niet klaar om van voor naar achter te beginnen met een verhaal waar de meeste mensen niet eens bij kunnen blijven stilstaan. Waar ze niet weten hoe te reageren. Waar ze je proberen te troosten en dat je dat aanneemt, maar waar het daarna gewoon... stil blijft.

Van schrijven zeggen ze dat het helpt. Dat het je hoofd lichter maakt. Dat alles eruit kan en je je opgelucht voelt.

Ja. Klopt.

Maar is dat niet maar voor even? Morgen is er weer een nieuwe dag.

En ik denk niet dat ik de persoon wil zijn die vastgekleuisterd zit aan een computer om alles neer te schrijven wat mij raakt.

Elke dag die me even laat lachen, wil ik vasthouden. Voor heel even. Voor een paar seconden. Niet denkend aan de rest.

Die “rest”... zo ’n vaag woord. Maar dat wordt later wel duidelijk.

Ik kan heel duidelijk zeggen aan wie ik mijn verhaal zou willen vertellen. Maar ik kan toch niet zomaar iemand belasten met “mijn verhaal”... als ik het zo kan noemen.

Wat bij mij het geval is, is dat ik het wil vertellen op momenten waarop het mij terug raakt.

Niet geforceerd.

Niet gepland.

Zoals ik al zei: van een gelukkige dag wil ik geen ongelukkige maken.

In mijn hoofd spelen zich verschillende scenario's af. Hoe, wie, wanneer, waar, waarom... maar in de praktijk is er nog niets van gebeurd.

Ik blijf gewoon denken.

Dobberen in een subjectieve wereld.

Mag ik je iets vertellen...

Zoals ik al zei: er spelen verschillende scenario's in mijn hoofd.

Dit is er één van.

En tot nu toe is dit degene waarin ik nog het meest objectief kan kijken naar alles wat gebeurd is.

Iedereen denkt dat hij zijn babyjaren kent.

Een bedje.

Een knuffel.

De glimlach van een moeder.

Ik kan mij dat ook inbeelden.

Alleen... mijn ogen waren anders. Zo doordringend. Alsof ik dwars door mijn moeder heen keek. Niet met veel emotie. Gewoon starend.

Dat beeld... dat kent mijn moeder nog altijd. De manier waarop ik keek naar mensen. Alsof ik hun diepste geheimen kon zien. Ja... dat herinner ik mij.

We woonden in een appartement in Antwerpen. Mijn broer, mijn ouders en ik.

Ik herinner mij dat nog heel duidelijk. Het spelen met mijn broer op de koer. Ik herinner mij mijn lach. Ik was vier. Hij was een jaar ouder.